25/07/2019

Μια άγνωστη επιστολή του οπλαρχηγού Θύμιου Λώλη

/ Ομογένεια

Το 1956 ο, αυτοεξόριστος, Θύμιος Λώλης συντάσσει την παρακάτω επιστολή, όπου μπορεί ο καθένας να καταλάβει για ποιο λόγο είναι ακόμα και σήμερα είναι τόσο μισητός από τους εχθρούς της Ιστορίας.

Ακολουθεί ολόκληρη η επιστολή:

Προς τον Ύπατον Πρόεδρον της Πανηπειρωτικής Συνομοσπονδίας Αμερικής

Αξιότιμον κύριον Κων/ντίνον Δήμαν — Εις Αθήνας

Παιδί μου

Σε σένα τον θαυμάσιον και άξιον αγωνιστήν της ιεράς βορειοηπειρωτικής ιδέας, Σε σένα την πιο μεγάλη ελπίδα της δύσμοιρης Βορειοηπειρωτικής μας πατρίδος, απευθύνεται ένας παλαίμαχος αγράμματος και αντρόπιαστος αγωνιστής, σαν πατέρας για να σου πω πρώτα – πρώτα καλώς ορίσατε, ως ευλαβής προσκυνητής στην ελεύθερη Ελληνική πατρίδα, αλλά παράλληλα να σου ’μολογήσω και τα βάσανα της μαύρης μου ξενιτιάς και των γηρατιών μου το κατάντημα.

Δεν πρόκειται να σας συστηθώ ούτε να σας αραδιάσω τους αγώνας μου που έκαμα -καθήκον μου άλλωστε ελάχιστον προς την αγαπημένη μας πατρίδα- γιατί λίγο πολύ ο Θεός και η τύχη έφεραν την φτωχειά φήμη του ονόματός μου στ’ αυτιά σας. Είμαι ο οπλαρχηγός του Βούρκου Θύμιο-Λιώλης, που από τα νειάτα μου μέχρι τα βαθειά μου γεράματα κράτησα με τιμή το καριοφύλι της Λευτεριάς όσο μπορούσα άξια στον τόπο μας και έχω αθάνατα και αδιάψευστα παράσημα τις άμετρες λαβωματιές στο βασανισμένο μου κορμί.

Όταν ήμουν νέος αλώνιζα τις ράχες και τα κορφοβούνια της πατρίδος μας ωσάν λεύτερος σταυραετός. Τώρα όμως και μάλιστα ύστερα από τον βάρβαρο ξυλοδαρμό που υπέστην στις φυλακές Αβέρωφ υπό των ατίμων Ιταλών, ότε το 1941 συλληφθείς εις Αθήνας και μετέπειτα μεταφερθείς εις Τίρανα, τσακίστηκα και σωροβολιάστηκα κυριολεκτικώς σωματικά και ψυχικά. Μη νομίσης πως το ρίχνω κάτω, όχι θα κρατηθώ υπερήφανος για να μη γίνω περίγελος των εχθρών της πατρίδος μας. Σε σένα όμως που είσαι ένας αγνός αγωνιστής πρέπει να σου πω την αλήθεια.
Η φτωχειά πατρίδα Ελλάς μού εχορήγησε μια φτωχειά σύνταξη οπλαρχηγού τριακοσίων πενήντα δραχμών μηνιαίως αρκετή μόνον για να χορταίνη «ντουάνι» (καπνό) το τσιμπούκι μου. Επειδή στα νειάτα μου και στα γερατιά μου ή αγωνιζόμουν στα βουνά ή βρισκόμουν στα μπουντρούμια των φυλακών, δεν γκαζάντισα για τα γηρατιά μου.

Αυτό δεν το λογαριάζω αν και με σφύγγει η ανάγκη της στερήσεως, γιατί αφού δεν πέθανα από τόσα βόλια των αρβανιταραίων δεν θα πεθάνω από ψωμί στην Αθήνα.

Αν όμως συμβή το τελευταίο, τότε ασφαλώς προσωπικώς δεν θα πεθάνω ντροπιασμένος, γιατί σε άλλους θα ανήκη το προνόμιο της ντροπής.

Τελευταίως ήρχισαν μια δυσφημιστικήν εκστρατείαν εναντίον μου -προφανώς όργαναν της αλβανικής προπαγάνδας- και κάνουν μια άτιμον κριτικήν της πολύχρονης αγωνιστικής μου δράσεως. Εις αυτούς απάντησεν η τιμητική δι’ εμέ τελευταία αποκήρυξις των Τιράνων.

Αν θέλουν πιο ντρίτα απάντηση τους προκαλώ παρ’ όλον τον όγκον χωρίς να

λογαριάζω τα 78 μου χρόνια να έρθουν να αναμετρηθούμε εκεί που αναμετρούνται τα παληκάρια.
Εκεί θα μάθουν οι συκοφάντες μου τα γιατάκια μου, εκεί θα τους δείξω τις βρύσες πούπινα νερό, εκεί θα βρίσκονται ακόμη άθαφτοι οι συντρόφοι μου και ίσως κάτω από τα απάτητα χιόνια να βρούμε αίμα από τις άμετρες λαβωματιές μου.

εν μπορώ να βρω αρχή και τέλος γιατί πενήντα χρόνια ιστορία δεν μπορώ να την συμπεριλάβω σε μια αναφορά μου. Ένα θέλω κυρίως να σου πω, θέλω να σε ιδώ γιατί νομίζω πως τώρα ήρθατε από την πατρίδα και κάτι θα μου πείτε. Επειδή άκουσα και πίστεψα ότι έχεις αισθήματα γνησίου και τιμίου Χειμαρριώτου, θέλω να σε ιδώ. Μη διστάξης να δεχθής έναν αγνόν αγωνιστήν, επειδή έχει το θλιβερόν προνόμιον να είναι πάμπτωχος.

Εκεί που θα πας να προσκυνήσης -όπως έμαθα- τα Άγια χώματα της πατρίδος μας, στείλε τα χαιρετίσματα στους ζωντανούς και τους πεθαμένους από το Θύμιο Λιώλη.

Σε χαιρετώ

Με πατριωτική Αγάπη

Θύμιος Λιώλης
Οπλαρχηγός Βούρκου Β. Ηπείρου